

POLITIKEN

[IBYEN](#)[ANMELDELSER](#)[GUIDER](#)[KLUMMER](#)[BYLIV](#)[LISTEN](#)[SKUDT I BYEN](#)[MENU](#)

Foto: Jens Dresling

Kunstnerduoen Rhoda Ting og Mikkel Dahlin Bojesen har lavt et levende flag, der består af en gummiagtig svampekultur, man laver tedrikken kombucha af. Flaget har hængt på udstillingsstedet Munkeruphus.

Succesfuldt kunstnerpar: »Vi blev ret chokerede over, hvordan de endte med at se ud«

Rhoda Ting og Mikkel Dahlin Bojesen, der tilsammen udgør kunstnerduoen Studio ThinkingHand, vil vende op og ned på vores verdensbillede ved hjælp af planter, robotter og et stort svampeflag.

FOR ABONNENTER

IBYEN 23. AUG. 2020 KL. 21.45



INGER CHRISTINE LØWE
Journalist

[LÆS ARTIKLEN SENERE](#)

Gær, svampe og robotter skal anses som en form for liv i deres egen ret. Ikke som en funktion for mennesket.

Det er en af pointerne i kunstnerduoen Studio ThinkingHands praksis.

POLITIKEN[IBYEN](#)[ANMELDELSER](#)[GUIDER](#)[KLUMMER](#)[BYLIV](#)[LISTE](#)[MENU](#)

Hej, Mikkel Dahlin Bojesen

0

Duoen består af Rhoda Ting og Mikkel Dahlin Bojesen, og de er inspirerede af *vital materialism* og *posthumanisme*, filosofiske retninger, som deler et grundprincip om at gøre op med den flere tusinde år gamle tendens til at sætte mennesket i centrum og øverst i et hierarki af liv. Derimod skal alt liv tilskrives sin egen handlekraft.

Eksempelvis skal et træ ikke bare tænkes som noget, der kan fældes og være til nytte for mennesket. Træet skal have lov at eksistere for sin egen skyld, og i stedet skal vi undersøge, hvordan det handler inden for det økosystem, det indgår i.

Kunstnerduoen har lige afsluttet en stor, anmelderrost soloudstilling, 'Entangled Encounters', på Munkeruphus i Nordsjælland, som Politikens anmelder gav fire hjertes og skrev følgende om:

»Her kan du roligt lade dig smelte sammen med det kosmiske kaos, imens du tænker over coronavirussens indgriben i menneskets adfærd og over, hvad det er, den store svampehud på gårdspladsen forsøger at sige til dig«.

Læs også: Kunstanmelderen er begejstret: Her kan du smelte sammen med det kosmiske kaos

Det var ellers lige før, udstillingen ikke blev til noget, for den skulle åbne, lige som coronavirussen fik lukket landet. Det var selvsagt frustrerende for Rhoda Ting og Mikkel Dahlin Bojesen, der havde gjort klar og forberedt i lang tid. Men det blev også en øvelse i at leve mere flydende og slippe kontrollen, ligesom de filosofiske retninger, de læner sig op ad, foreskriver.

Studio ThinkingHands praksis kan beskrives som en igangværende undersøgelse, der ikke kommer med specifikke svar, men i stedet fokuserer på at sætte arter, vi normalt anser som adskilte, i relation til hinanden. Derfor er arbejdet med materialer også helt afgørende: Det bliver nemlig en måde at fjerne deres eget blik så meget som muligt på og bringe materialerne frem på egne præmisser.

Politiken har mødt de to kunstnere til en snak om deres yndlingsmaterialer.

Svampe

Mikkel Dahlin Bojesen: »Vi blev interesserede i svampene, fordi de kan leve i områder, der normalt er for ekstreme for mennesker. De er vigtige for planters kommunikation, de nedbryder stoffer, omsætter materialer og er dybt forbundne med det omkringværende miljø. Svampen har et kæmpe rhizomrodnet, myceliet, som vokser i det skjulte. Typisk ser vi bare selve frugten af svampen, som man kan plukke. De minder os om, at der er så meget af verden, som mennesket ikke kan se«.



BLÅ BOG

Studio ThinkingHand

Rhoda Ting, født 1985 i Australien, har en bachelor i Ernæring og sundhed og en master i Mental sundhed.

Mikkel Dahlin Bojesen, født 1988 i Danmark, har en bachelor i kunsthistorie og teologi.

Har arbejdet som Studio ThinkingHand siden 2016.

Har tidligere bl.a. skabt en bøjle af svampe på Vejle Fjord og gravet en oval pyt i en saltsø lidt uden for Melbourne, Australien.

Vi dyrkede selv de 12 forskellige arter af svampe, fik østershattemycelium til at vokse i en kugleform og skabte de svampeblokke, som det hele flød på

Rhoda Ting

Rhoda Ting: »I 2017 lavede vi skulpturen 'Mycelium Moon', en stor navigationsbøje af forskellige svampearter, som blev vist på Vejle Fjord under Vejle Kunstmuseums årligt tilbagevendende kunstudstilling 'Floating Arts'. Den organiske skulptur skulle på en måde vise vej imod en ny slags fremtid. Vi dyrkede selv de 12 forskellige arter af svampe, fik østershattemycelium til at vokse i en kugleform og skabte de svampeblokke, som det hele flød på. Vi ville gerne forsøge at tage mennesket ud af midten af verden, følge svampenes processer og lade svampene leve og gå til i mødet med havet«.



Foto: Jens Dresling

Kombucha

Mikkel Dahlin Bojesen: »Uden for vores udstilling 'Entangled Encounters' på Munkeruphus hang et af vores værker, et levende flag, som vi kalder 'Vita.Necro.Vita', 'Liv.Død.Liv'. Det er en stor kombucha-scooby (gummiagtig svampekultur, som bruges til fremstilling af tedrikken kombucha, red.) på over fem kvadratmeter, som vi dyrkede over fem uger fra omkring 100 liter pro-biotisk sød sort te. Vi prøver at udfordre hierarkier mellem forskellige former for liv, processer, forrådnelse og død«.

Rhoda Ting: »Det fungerer på den måde, at kombucha er levende, næsten ligesom øl eller yoghurt. Alle gærceller og bakterier er i væsken, og for at beskytte sig selv laver den en cellulosehinde på toppen, som over tid bliver til en eddikemor. Den bliver tykkere og tykkere, og så tapper man traditionelt drikken fra bunden. Vi har ikke fokus på drikken, men ser nærmere på den

Mikkel Dahlin Bojesen: »Ja, og membranen har forskellige kvaliteter, som forskere i øjeblikket undersøger. Når den er tørret, kan den være meget stærk i sin struktur og fornemmes som læder. Men den har også en tidslighed. Den reagerer på sine omgivelser. Når vi hænger membranen i relation med sol, regn, vind, vand og metal, begynder den at gå til og skifter farve. Det er naturligt for os, at nogle værker vil forgå under en udstillingsperiode. Der er jo ingenting her i livet, der er statisk eller permanent«.

Tidevand

Mikkel Dahlin Bojesen: »Vores værkserie 'Tide' består af metalplader, som vi sætter ud i havområder, der har forskellige tidevandsintervaller og miljøer. Vandet vil over tid oxidere pladerne og efterlade varige aftryk af rust i særlige mønstre i en proces, som vi ikke har kontrol over. Værkerne er en slags registreringer, hvor møderne mellem natur og industri, bølger og metal maler sig ind i pladerne«.

Vi blev ret chokerede over, hvordan de endte med at se ud. Vi troede først, at det ville være mørkt forneden og så gradvist lysere opefter. Det blev det overhovedet ikke

Mikkel Dahlin Bojesen

»Vi blev ret chokerede over, hvordan de endte med at se ud. Vi troede først, at det ville være mørkt forneden og så gradvist lysere opefter. Det blev det overhovedet ikke. Den del, der er under vandet, bliver ikke oxideret, for det kræver ilt, og der kom mange fine linjer og markeringer, som vi ikke havde forestillet os. Vi faciliterer en proces, men træder så væk. Den proces hjælper os med at se elementer i relationer og lytte til de historier, der er derude, og lære ikke at forcere egne agendaer ned over naturen«.



Lav, mos og planter

Rhoda Ting: »I vores 'Landscape Portrait'-serie indsamler vi elementer fra forskellige steder i naturen for at skabe et portræt af et specifikt sted og en specifik tid. Det kan være mos, tang, svampe, blomster, lav eller andet. I stedet for at lede efter nogle særlige genstande eller arter øver vi os i at se naturen på ny hver gang. Vi tager det, vi skal bruge, og det, vi kan finde. Vi støber de biologiske materialer ind i epoxy, så de bliver til et slags arkiv. I det møde mellem det biologiske og det industrielle kan man se hvide, sky lignende formationer sprede sig fra svampe og planter under ophærdningen. Det er en gensidig reaktion, vi ikke har kontrol over, som danner det færdige billede«.

Vi går ikke op i, om noget er pænt eller ej, vi lægger det bare frem

Mikkel Dahlin Bojesen

Mikkel Dahlin Bojesen: »Vi arbejder med landskabsportrættet på en anden måde end det traditionelle landskabsmaleri, som normalt er en repræsentation af landskabet, der i sidste ende passerer gennem en malers pensel og fortolkning. Vi ser nærmere vores værker som præsentationer, fordi vi støber selve landskabet ind. Vi går ikke op i, om noget er pænt eller ej, vi lægger det bare frem. Det bliver et spørgsmål om kropslighed og sanselighed som grundlag for erfaring og forståelse af virkeligheden omkring os i en større kosmisk kontekst«.

»Om 20 år vil det være spændende at lave de her portrætter igen fra de samme steder, fordi naturen migrerer. Hvad er dansk natur egentlig? For eksempel har bøgetræet ikke altid vokset i det, vi kalder Danmark. Klimaforandringer får planterne til at rykke sig og arter til at vokse nye steder«.



Foto: Studio ThinkingHand

Kan robotter også være en slags liv? Det mener de i Studio ThinkingHand, og det understreger de ved at lave bløddyrslignende robotter af silikone.

Silikonrobotter

Mikkel Dahlin Bojesen: »I vores videoinstallationsværk 'Intertidal Synthesis' er vi begyndt at undersøge moderne robotteknologi og forskningsfeltet *soft robotics*, som ser nærmere på bløde og fleksible materialers kvaliteter. Vores robotter er lavet af silikone og har en bløddyrslignende form, som relaterer til sine omgivelser. De er tilsat en computer, der ved hjælp af pumper og ventiler puster luft ind i nogle små lommer, som gør dem i stand til at bevæge sig. Silikonen som materiale er interessant som robotmateriale, fordi det er fleksibelt og relationelt i modsætning til stål og hydraulik«.

Rhoda Ting: »Vi vil gerne gøre op med forståelsen af, at liv kun skal forstås biologisk. Kan liv forstås som handlen, bevægelse, intelligens? Vi ser teknologier som mere end bare redskaber for mennesket, og vi forsøger at se bort fra robotter som noget hårdt, funktionelt, ufleksibelt. Vi vil udvide vores horisont i forhold til det ikkemenneskelige felt, og vi undersøger, hvordan vi kan forholde os anderledes til en virkelighed, hvor mennesket ikke står i midten af alle vores idealer. De bløde robotter forholder sig til deres omgivelser, og det gør dem handlende i verden. Alting er forbundet og en del af noget. Der er ikke noget, der ikke er del af naturen, hverken mennesker eller vores frembringelser«.

Mikkel Dahlin Bojesen: »Vores tilgang til teknologi handler ikke om at tænke teknologi som en forlængelse af os selv, men om, at vi får et relationelt forhold til den. Den skal fungere på sine egne præmisser. Vi forsøger at skabe en forståelse af, at det syntetiske også er en form for liv, i sin egen ret«.

»Vores robotter kører i øjeblikket på simpel kode. Vi kunne godt tænke os at prøve kræfter med en hybrid, hvor man måske kunne bruge gasserne fra kombuchaprocessen, en evolutionær algoritme eller organiske svampebatterier til at aktivere og bevæge silikonevæsenerne«.

GIV ARTIKLEN VIDERE